

ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ. ПРАВОВИЙ АСПЕКТ.

XXI століття можна сміливо назвати століттям комп'ютерних технологій. В сучасному світі всі робочі процеси тісно пов'язані з комп'ютерними мережами, які постійно розвиваються та привносять постійно нові можливості в усі сфери життя. Багато напрямів для розвитку процес комп'ютеризації приніс в систему освіти. Найперспективнішим та цікавих напрямів розвитку є дистанційна освіта.

Модернізація освіти це неперервний процес в якому постійно змінюються форми та методи організації навчання. Дистанційні технології є актуальним напрямом для покращення освітнього процесу з урахуванням потреб сучасного покоління. Весь цей процес в свою чергу потребує оновлення нормативно-правової основи.

Розв'язаннями питання нормативно-правового регулювання дистанційної освіти в останні роки займалися різноманітні вітчизняні та зарубіжні вчені. Можна виділити основних з них: Шевчук Р. М., Полякова Л. П., Тіхомірова Н. В., Тіхоміров В. П., Кронівець Т. М. Наприклад Тіхонов В.П. розглядав нові можливості для суспільства на шляху к Smart Education та необхідність чіткого правового регулювання [1]. Тихомірова Н. В. розглядала глобальні перетворення інтернет-освіти та навіть створення Smart Education, що потребує глобального підходу в нормативно правовій базі країни [2].

Метою роботи є оцінити необхідність вирішення проблем правового регулювання дистанційної освіти, а саме проблем правового регулювання.

Дистанційна освіта має безперечний вплив на розвиток інформаційного суспільства. Головна тенденція глобального інформаційного світу полягає у стрімкому переході до методів подачі інформації дистанційною формою. Кількість навчальних закладів які пропонують абітурієнтам навчання на дистанційній формі с кожним роком збільшується. Така тенденція спостерігається практично у всіх країнах світу. Найбільша кількість вищих навчальних закладів з дистанційними елементами освіти у містах США. На даний момент близько 90% університетів цієї країни пропонують дистанційну форму отримання знань у будь яких галузях науки[4].

В кінці XXI столітті була створена Європейська асоціація університетів дистанційного навчання (ЄАУДН, European Association of Distance Teaching Universities, EADTU). На даний час до складу цієї асоціації входить 20 країн. Члени цієї організації це відкриті університети і національні асоціації, основною функцією яких є заочне навчання

цільових груп з допомогою методів дистанційного навчання, а також асоціації університетів. Вони фокусуються на відкритому і гнучкому безперервному навчанні (ВБГН; Lifelong Open and Flexible learning, LOF), яке містить наступні складові: відкрите навчання, дистанційне навчання, електронне навчання, он-лайнове навчання, відкритий доступ, мультимедійна підтримка, віртуальна мобільність, навчальні товариства, подвійний режим (робота і навчання) [3].

Деякі українські університети також пропонують повну чи часткову форму дистанційного навчання. І з кожним роком їх кількість збільшується, але регулювання їх роботи в напрямі впровадження дистанційної освіти як рівноцінної форми навчання на ряду з денною формою залишається не задовільною. Відсутнє чітке правове регулювання цих питань, що унеможлиблює однакове функціонування всіх вишів країни.

Розглядаючи правову базу вищих навчальних закладів з питань дистанційного навчання, можна побачити, що вона містить суттєві розбіжності та різні форми адміністративної організації. Кожний інститут має свої форми організації факультетів, в деяких випадках інститутів, центрів чи департаментів. Багато принципів в їх роботі є спільними, але велика кількість має суттєві розбіжності. Тому чітке визначення діяльності цих адміністративних одиниць просто необхідне для їх гармонійного розвитку. На мою думку, велике значення має саме наявність нормативних документів, які б чітко регламентували їх діяльність. Чітка правова база надасть конкретні відповідальності за всіма організаціями в межах кожного ВУЗу.

Література

1. Тихомиров В. П. Мир на пути к Smart Education. Новые возможности для развития / В. П. Тихомиров // Открытое образование. – 2011. – №3. – С.22– 28.
2. Тихомирова Н. В. Глобальная стратегия развития smart-общества. МЭСИ на пути к Smart-университету [Електронний ресурс] / Н. В. Тихомирова. – Режим доступу : <http://smartmesi.blogspot.com/2012/03/smart-smart.html#more>.
3. Банг Йорген. Электронный Болонский процесс – создание европейского образовательного пространства. Шаг к обществу, основанному на знаниях / Й. Банг // Информационное общество – 2005. – Режим доступа : [//www.emag.iis.ru/arc/infosoc/emag.nsf/ВРА/fdfb498600f93463c32571da0031c3a2](http://www.emag.iis.ru/arc/infosoc/emag.nsf/ВРА/fdfb498600f93463c32571da0031c3a2)
4. Кровець Т.М., Правове регулювання дистанційної освіти в Україні: сучасний стан та перспективи розвитку/Т.М. Тихомиров// «Правова інформатика» -2013. № 2(38) . – Режим доступу : <http://ippi.org.ua/sites/default/files/13ktspr.pdf>